

El gen Reagrupament

Deixeu-me que les primeres paraules d'aquest editorial les adrecci al President Quim Torra, que acaba de ser investit nou President de la Generalitat. Amic Quim, reagrupat Quim, moltes felicitats per aquest esdeveniment. Et desitgem molta sort i molts èxits en aquest mandat que ara encetes. I deixeu-me també que felicití el President legítim Carles Puigdemont, que, del cor d'Europa estant, encapçala una veritable ofensiva internacional que fa trontollar els fonaments de l'estat espanyol. Ambdós plegats, Puigdemont i Torra, estan cridats a consolidar la República i a derrotar l'enemic espanyol. No cal dir que Reagrupament es posa al servei de tots dos, comproment-se a denunciar els intents, ja en marxa, d'obrir una bretxa entre ells.

Fetes aquestes consideracions prèvies, no puc deixar de referir-me a una expressió que en les darreres setmanes s'ha reproduït en diversos mitjans. Em refereixo, és clar, al gen reagrupament. El fet que Quim Torra sigui un reagrupat ha posat nerviosos a més d'un i a més de cinquanta-un. I això que ell mai ha assumit un protagonisme en aquest sentit, més aviat al contrari,

sobretot en els darrers anys, on la seva activitat reagrupada es limitava a participar com a orador en alguns actes, com el que, en el passat mes d'agost, Reagrupament va realitzar en Homenatge al President Heribert Barrera i en el qual també intervingué el President Joan Rigol.

Paradoxalment, l'única vegada que es va relacionar amb una certa intensitat el seu nom amb Reagrupament va ser quan la gent d'ERC de les comarques gironines van vetar el seu nom com a cap de llista en les eleccions al Congreso de Diputados del 2011, imposant una mossa de Ripoll que s'ha passat els anys següets només fent-se selfies amb els seus col·legues parlamentaris, i que ara, diuen que la faran consellera d'agricultura..., suposo que per continuar fent-se selfies amb les vaques i altre bestiar.

Patetismes al marge, sembla evident que el fet que un reagrupat arribi a la Presidència de la Generalitat, cou. Molt. La típica brometa de si encara existim, queda congelada en la boca dels poca-soltes que no poden resistir la temptació de verbalitzar-la.

Redéu que existim! I més que existirem. Us ho prometo!

Josep Sort

President de Reagrupament

Sumari

Quim Torra. We shall never surrender
per Xavier Minguet

PÀGINA 2

El Quim Torra de 2014
per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Completament desfermats

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Llaç groc

per Pilar Altarriba

PÀGINA 6

Virrei o majordom?

per Albert Aragonès

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Quim Torra. *We shall never surrender*

Ja tenim President, i quin President, amics i amigues. Per Reagrupament, el millor possible per a poder seguir amb el compliment expressat a les urnes en el referèndum de l'10 i les eleccions al Parlament de Catalunya del 27S. Li ha tocat dirigir el país en aquests temps tan convulsos, temps clau per al futur de tots els catalans. Comença l'etapa de l'home que haurà de defensar les nostres institucions, la nostra llengua, els nostres drets, el progrés social i polític..., en definitiva, caminar cap a la República.

I, com era d'esperar, no ha passat ni un segon per rebre múltiples atacs concentrats en dos tipus de crítiques destructives: els tuits, i els articles del president publicats en diferents anys. Doncs bé, entre tots aquests articles bé d'en Torra, en voldria destacar un, "*Les raons de Churchill*", de l'octubre de 2017. En Torra destaca els aires democràtics dels lliurepensadors conservadors Maurois i Disraeli, i també l'Anglaterra de segle XIX, amb la gran capacitat aglutinadora del Primer Ministre britànic Gladstone. Però el que m'ha cridat més l'atenció són les estranyes coincidències entre la situació actual del President Català i el gran Primer Ministre britànic Winston Churchill.

Ara, els ulls del món es posen en un personatge mig gruixut i de més de 55 anys, d'un gust exquisit en el vestir, descartat fins aleshores políticament, però sempre involucrat amb una vida força activa després d'haver exercit com a advocat, escriptor i editor, aïllat de la primera línia política, però del qual només sabem una cosa: si falla ell, falla tot. I no fallarà. I no ens fallarà, perquè darrere d'ell hi som tots els europeus decents i lliures.

Segur que els futurs historiadors narraran amb un ritme vertiginós les jornades del 29 i 30 de setembre de 2017, quan 10.000 efectius de les forces de la Policia Nacional i la Guardia Civil havien pres posicions

al país, i amb altes possibilitats de no convocària de Referèndum, amb la negativa de l'Estat espanyol de facilitar el retorn dels presos polítics i amb l'afegit de l'amenaça d'engegar el 155. El president Puigdemont va seguir tossudament defensant la continuació de la celebració del Referèndum davant d'algunes veus que suggerien negociar una derrota separada amb l'Estat espanyol.

El mateix dia del nomenament de Torra com a President, comença una sèrie d'atacs indiscriminats contra la seva persona i la seva família, els desastres es succeeixen: la rendició dels bascos als pressupostos, el pacte de les forces nacionalistes espanyoles, PP, PSOE i Cs, per continuar amb el 155, l'acorralament dels consellers i el President a l'exili i els que estan presoners... Mai l'Estat espanyol estarà tan a prop de guanyar l'enfrontament.

I tanmateix, aleshores, aquest flamant President ha sabut transmetre al seu govern, al Parlament i al país sencer que no hi ha cap altre camí que resistir la barbàrie. Enmig de pressions extenuants de tot tipus -inclosos membres prominents de governs catalans anteriors-, Torra ens assenyalava el camí de la resistència. Aquells dies de setembre de 2017, Catalunya estava realment sola, i encara hi estem. Però les raons del President són les raons del món lliure. Torra ho ha entès així i ha sabut anunciar al món que, passi

el que passi, resistirà i guanyarà. I així serà. "*We shall never surrender*".

En l'article de Torra també ens parla que són conegudes les referències de Churchill a l'heroisme dels barcelonins durant els bombardejos que van patir dels feixistes espanyols, de la traïció dels anglesos que van portar a la desfeta catalana el 1714, i també de l'afirmació de Churchill: «Amb amables frases diplomàtiques, varen ser lliurats a la venjança del partit guanyador a Espanya.» Com sempre, tenia tota la raó. Personalment m'hi sumo. Em sumo a destacar la capacitat del polític britànic, el qual, a més de ser un gran estratega, també va ser un gran estadista. El sempre recordat 5 d'octubre de 1938, quan el primer ministre britànic Chamberlain es presenta davant del parlament per defensar l'acord de Munic, que 6 dies abans havia signat amb Hitler, en el qual els britànics obtenien la pau i els txecs quedaven desprotegits davant Alemanya, Churchill tanca el debat amb aquestes paraules: «Us van donar a triar entre el deshonor i la guerra ... va triar el deshonor, i ara tindreu la guerra». Ara més que mai tenim l'oportunitat de decidir, de no equivocar-nos, i no equivocar-nos implica assumir el risc de resistir.

Xavier Minguet

El Quim Torra del 2014

Suposo que aquesta *Veu* deu estar farcida d'articles que fan referència al flamant nou president de la Generalitat de Catalunya, el molt honorable president (... i reagrupat...) Joaquim Torra i Pla. Doncs jo no vull ser menys!

Jo només vull recordar-vos que a la VII Assemblea de la nostra associació, que es va celebrar a Vic el 16 de novembre del 2014, Reagrupament ja va reconèixer la seva tasca. Molts recordareu que, en aquella època, s'havien instaurat diferents premis per tal de reconèixer personalitats que havien estat protagonistes destacades a les files independentistes. Aquell any es va concedir el premi "Segador de l'any" a l'exalcalde d'Arenys de Munt, Carles Mora, el premi "Friend of Catalonia Award" a l'advocada d'Eslovènia, Ana Estanic, i el "Memorial Jordi Gomis" a Quim Torra per un article seu publicat al *El Punt Avui* amb el títol "L'hora greu".

Abans de comentar l'article en qüestió voldria recordar breument als nous reagrupats qui fou en Jordi Gomis. En Jordi havia nascut a Alcover (Alt Camp). Era un bon economista, un experimentat muntanyenc i independentista de cap a peus. Havia col·laborat en nombrosos mitjans de comunicació escrivint articles on demostrava, en una època en què encara havíem de picar molta pedra, que Catalunya seria econòmicament més viable si esdevenia República independent. Era membre de la Junta Directiva de RCat. El 27 de maig d'enguany farà 6 anys que va morir a l'Aneto, en un accident de muntanya amb només 41 anys. Reagrupament va voler recordar-lo per sempre creant el Memorial Jordi Gomis, que premiava articles periodístics de temàtica independentista.

I tornant a l'article "L'hora greu", publicat al setembre del 2014, pocs dies abans de la diada del tricentenari, vull dir que he llegit un Quim Torra premonitori. Comença introduint conceptes reflectits a obres molt desconegudes de Carles Pi i Sunyer (Barcelona 1988-Caracas 1971) quan es refereix (en ple període de la Guerra Civil) a l'home com un ser que està determinat a servir, a treballar, a col·laborar pel seu col·lectiu i pels seus ideals, ell en diu les seves "lleis". Després, en Quim Torra ho aplica als 300 anys de lluita, més o menys contínua, dels catalans després de la derrota de l'onze de setembre del 1714.

Tot s'inicia la Zona Zero, on arrenca la nostra revolució, la que amb el temps es referma amb la renaixença, el modernisme, el noucentisme i la II República. També es refereix als desastres de la Guerra Civil, el feixisme franquista i a "la gàbia de la Constitució espanyola". Continua animant-nos a tots, en nom de la revolució catalana, a participar a la gran ona groga, que seria la gran manifestació del tricentenari, la de l'onze de setembre del 2014. També cita Pau Casals

quan, amb tota la raó del món, diu allò que la llibertat no és negociable, que no es pot ser una mica lliure, o gairebé lliure, ja que, diu, la llibertat és un concepte absolut. El MHP, a l'article, ja profetitza quan afirma que, si aconseguim omplir els carrers, serà garantir que s'ompliran les urnes.

I escric un final d'aquells que fa posar la pell de gallina. En cito un fragment: "... Així doncs: a córrer com el vent i a vèncer l'impossible. Només depèn de nosaltres. L'hora greu, l'hora de servir la llei del destí. No apel·lo a res, demano senzillament "servir" la nació. És un moment de disciplina nacional". I tot això ho va escriure ara fa uns quatre anys.

Reagrupades i reagrupats, aquest senyor és el nostre President i porta el nostre ADN. I nosaltres encara tenim molta feina a fer amb el pic i la pala. La feina ben feta, la que estem duent a terme, segur que ens guiarà a la República abans del que molts es pensen. Seguim!

Josep Ramon Soldevila

Completament desfermats

La proclamació del senyor Joaquim Torra com a Molt Honorable President de la Generalitat ha desfermat una resposta forassenyada de l'unionisme que, en la sessió d'investidura, va deixar veure el pitjor de la política.

Les intervencions de la senyora Arrimadas, del senyor Iceta i del senyor Domènech van ser un intent de desprestigiar el candidat a partir d'uns tuïts escrits pel senyor Torra i d'un article que, o bé no van llegir o van ser incapaços d'entendre.

Han perdut els papers. Veuen la unitat de l'estat en perill i, en comptes de preguntar-se com s'ha arribat fins on som, en comptes de reflexionar per què milions de catalans no podem respirar en el marc d'un estat que es comporta com l'estat espanyol, actuen, embogits, amb repressió, repressió i més repressió.

És curiós. La senyora Arrimadas exigeix a crits que el president Torra governi per a tots els catalans mentre demana més mà dura per a tots els catalans que, democràticament, vam votar i vam guanyar les eleccions. Perquè, senyora Arrimadas, l'independentisme va guanyar les eleccions. No les va guanyar vostè, ni ha pogut sumar amb els altres partits unionistes per formar govern. La realitat és aquesta. No la distorsioni.

Continuo amb la senyora Arrimadas perquè, a parer meu, és la més desfermada dels líders de l'unionisme. El seu comportament i el del seu partit afavoreixen, provoquen, allò que, diuen, que volen evitar.

Volent treballar per la unitat dels catalans i tenen un discurs incendiari i mentider que, aquest sí, genera odi i enganya la gent, la bona gent. Com es pot atrevir a dir que a Catalunya s'ha governat a partir de la xenofòbia i només per a una part dels catalans? Què sap vostè de Catalunya?. Fa pocs anys que ha arribat i és la cap de l'oposició del Parlament. No li deuen haver anat tan malament les coses...

Pel que fa al senyor Iceta, un bon parlamentari, amb experiència, que sap perfectament com s'han fet les coses a Catalunya pel que fa al respecte més absolut a totes les parles, a totes les cultures, a totes les tendències sexuals, en resum: Catalunya ha estat, és i serà una terra d'acollida i una promesa d'oportunitats per a tothom. Puc entendre que vostè defensi un projecte d'Espanya que milions de catalans no compartim, però vostè forma part d'un partit responsable de tenir persones honorables a la presó des de fa molts mesos perquè així ho ha decidit el senyor Llarena amb el vistiplau o el silenci vergonyós i injustificable de persones com vostè. Quan es

queda sol i ja no balla, no sent la veu de la consciència? Ja sap en quines condicions viuen aquests compatriotes nostres que són a la presó?. Ells i elles intentaran oblidar-ho, però molts no ho oblidarem mai.

I el senyor Domènech, que diu que representa l'esquerra de debò. També s'apunta al carro de mentir sobre el senyor Torra. Vostè no pot posar més llenya al foc. Vostè és un home «llegit» i sap perfectament que de xenòfobs, els catalans, res de res. Per què no surt al faristol i recrimina alguna de les barbaritats que s'han arribat a dir per part de polítics espanyols, opinadors i «tutti quanti» contra el dret a decidir dels catalans i el seu dret a votar?.

Tot plegat ens porta a una legislatura difícil, però tenim President de la Generalitat que, només amb la seva manera de governar, farà callar tots aquells que volen treure rèdit polític d'insultar els catalans. Ja és ben trist!! Ja és ben miserable!!

Teresa Casals

EL FUTUR ÉS NOSTRE

Som majoria!

De l'autonomia a la independència:

Donem el pas definitiu pel futur del nostre poble.

Per patriotisme i dignitat.

Reagrupa't a www.reagrupament.cat

Reagrupament
Independència i democràcia

Llaç groc

Tot senyal que duus a sobre significa que vols destacar i/o manifestar alguna cosa, i fas que els altres ho vegin. Ara bé, t'exposes que a uns els agradi i a d'altres no: això passa amb el llaç groc.

La nostra societat no està trencada ni enfrontada com reiteren una vegada i una altra les Arrimades i els Riberas de torn, si més no, hem aclarit els pensaments i el tarannà dels nostres conciutadans. Ara veiem que veïns i veïnes, companys, companyes, amics i saludats de tota la vida no pensaven igual que nosaltres en temes polítics. I això no és dividir la societat: És posar les cartes sobre la taula i saber a quin joc juguem.

Una part de la societat catalana, que vam ser els perdedors de la guerra civil iniciada pel cop d'Estat del General Franco, tenia com a prioritat passar pàgina i refer-se d'aquell infern que va representar tres anys de guerra. La convivència amb gent vinguda de fora de Catalunya era acceptada i assimilada en general, i hem anat incorporant la vinguda al país de marroquins, pakistanesos, xinesos, etc., respectant les seves cultures i les seves trobades ètniques. Els preniem per persones que estimaven el país que els acollia : Catalunya.

Però, ai las!, el sentiment espanyolista de molts d'aquests nouvinguts de més enllà de l'Ebre i alguns dels nascut a la nostra terra

ha deixat en segon terme el sentiment d'ésser català. La por de deixar de pertànyer a una Espanya rànica, amb la Cort a Madrid, on la noblesa, la reialesa i el poder econòmic estan centralitzats, els fan creure's forts i importants, sense veure que, com a ciutadans que viuen a Catalunya, els espolien com espolien el nostre país. Què podem fer nosaltres? El nostre granet de sorra, portar llaços grocs a la jaqueta, omplir les tanques, arbres, carrers, estàtues, camisetes, tot de color groc. Que fan ells? Treure'ls, arrencar-los; prohibir, al jutjat, declarar; decidir no casar-te si portes un llaç groc .

Ara quan la majoria silenciada que érem hem despertat, hem vist qui era el veí de la porta del costat, l'espanyolisme del qual, no li deixa veure més enllà del nas. Ara veiem el desconegut,

que pel carrer et mira i fa un gest de desaprovació o de fàstic quan et veu el llaç groc. Però ells són una minoria i no els farem ni cas. Hi ha una majoria que et somriu o simplement, en creuar-se amb tu, saps que aquella persona lluita perquè tots els presos polítics i exiliats tornin a casa amb la família a continuar la lluita.

Totes les persones som importants, les que no pensen com nosaltres també. I la veïna que ens trobem passejant el gos i sabem que vota el PP també mereix un respecte, i li continuarem parlant com si res. Sempre i quan a nosaltres també ens respectin. Així doncs, portarem el llaç groc amb orgull, que és senyal de resistència.

Pilar Altarriba

Virrei o majordom?

Sí, efectivament, avui us parlaré de n'Enric Millo, el *Delegado del Gobierno en Cataluña*. Aquest personatge, nascut a Terrassa, ocupa aquest càrrec des de novembre de 2016. Va començar la seva carrera política a Unió Democràtica, però l'any 2003, quan no el van posar com a cap de llista per Girona, es va passar al PP. Diuen que abans s'havia ofert a la ERC d'en Puigercós per entrar-hi i ser candidat. Aquesta dada, que ell sempre ha desmentit, però que, veient el personatge, és clar que va passar, diu molt d'ell. En el seu currículum diu que va treballar dos anys de professor universitari i, des d'aleshores, any 1991, viu dels càrrecs públics que ha ocupat. 27 anys, porta...

Anem a pams. Un virrei és un oficial reial que governa un país o una província en nom i representació del monarca. A Catalunya també se'ls anomenava Lloctinent general. El terme té el prefix vice, que deriva del llatí i significa "en lloc de", i el català rei.

El títol el trobem al segle XIV en un document en llatí de Pere Terç (1381). A mitjan segle XVI, s'hi introduí el mot *virrei*, derivat del mot "visrei", ja emprat almenys al segle XV, que va acabar per substituir totalment el de *lloctinent*; i del català va passar al castellà, "visorey".

En els documents catalans en llatí del segle XV (1428), s'emprava el terme "vice rex" per referir-se al virrei de Sicília. L'al·lusió etimològica dóna a entendre que la

posició del virrei és superior a qualsevol altre càrrec oficial, siguin capitans o governadors generals. En alguns casos, el títol i l'ofici del virrei era reservat als membres d'una dinastia regnant, i en d'altres qualsevol persona de la noblesa podia ocupar el càrrec, per designació del rei. Veient aquesta definició, és fàcil entendre per què, a en Millo, l'anomenen el Virrei.

També ha existit una altra figura tenebrosa en la nostra història: són els Governadors Civils, immediatament anteriors als actuals Delegados del Gobierno. La regulació dels Delegados del Gobierno en les Comunitats Autònomas es troba en els articles 72 i 73 de la Llei 40/2015 d'1 d'octubre del Règim Jurídic del Sector Públic. Bàsicament la seva feina és supervisar la tasca de Madrid a la Comunitat Autònoma. És curiós que l'art. 73.3 digui: 3. *Corresponde a los Delegados del Gobierno proteger el libre ejercicio de los*

derechos y libertades y garantizar la seguridad ciudadana, a través de los Subdelegados del Gobierno y de las Fuerzas y Cuerpos de seguridad del Estado, cuya jefatura corresponderá al Delegado del Gobierno, quien ejercerá las competencias del Estado en esta materia bajo la dependencia funcional del Ministerio del Interior.

Llegint aquest article, a tots ens ve al cap l'1 d'octubre, oi? Com ens van protegir el lliure exercici dels nostres drets i llibertats?... a hòsties.

I, finalment, un Majordom es defineix com un criat principal que té al seu càrrec el govern econòmic d'alguna casa o hisenda.

Així doncs, com qualificaríeu aquest personatge, com un virrei o com un majordom? Jo ho tinc molt clar, i vosaltres?

Albert Aragonès

La sorpresa del dietari del periple suís de Quim Torra

Quim Torra, *Ganivetades suïsses*, Barcelona: Símbol editors, 2007

Autoficció, humor, ironia, sàtira, postmodernitat, hipertextualitat, múltiples nivells narratius..., tot això, pel que fa a la forma, és el que trobarà qui s'acosti a *Ganivetades suïsses*, el primer llibre publicat per Quim Torra el 2007, sobretot si ho pot fer sense prejudicis. Pel que fa al contingut, el llibre es basa en l'experiència que va viure Torra a Suïssa com a executiu al capdavant d'un projecte empresarial a la seu central de *Wandenberg*, una important multinacional d'assegurances. És un trajecte professional, però també vital en què el narrador explica el començament d'un projecte com a *Senior Manager Talent (SMT)* fins a l'absorció de la companyia per una altra multinacional, amb la qual cosa es posa fi al recorregut i a l'empresa mateixa.

El llibre s'articula en dos nivells narratius. D'una banda, hi ha un narrador en primera persona, autoficcional, que va contant les seves vivències com a *SMT* a Suïssa en un format de dietari, de poc més d'un any (del 15 de novembre de 2005 fins a l'1 de març de 2007). D'altra banda, el lector troba uns capítols marcats amb cursiva —de vegades força àcids— en què es descriuen i es ridiculitzen algunes de les pràctiques de les grans empreses multinacionals: la hipertròfia de l'ús del *PowerPoint* i el correu electrònic; el recurs desafortat a consultors externs; l'anglès convertit en *globish* com a llengua mundial malparlada amb multitud d'accents; l'abús de les sales VIP; les fusions i absorcions de companyies;... Jo recomano al lector apressat que prioritzi la lectura del recorregut per l'experiència personal de l'executiu i, en tot cas, després, s'aturi en la sàtira sobre les pràctiques laborals a les oficines de les grans empreses de serveis. Naturalment, el lector que disposi de més temps pot anar combinant els dos nivells tal com els ha concebut l'autor.

L'autèntic fil conductor del llibre és la mirada irònica i el sentit de l'humor que Torra aplica sobre els fets narrats, sovint esquitxats amb frases lapidàries,

hilarants, que sonen com a epigrames inapel·lables, deutors de la tradició assagística del periodisme literari on ell ha puat: Josep Pla, Eugeni Xammar, Just Cabot, Gaziel, etc. Per exemple:

Actualment, si es tracta de treballar, o bé s'ha encarregat la feina a un consultor extern o bé et trobes davant d'un becari. (p.38)

En aquestes reunions sempre hi ha un nombre considerable de gent: els caps i directors, per una banda, que són els que parlen; i els tècnics que realment coneixen i saben de què va el tema, de l'altra, muts. (p.52)

Així mateix, hi trobem agudes descripcions dels indrets que l'executiu visita durant el seu periple: Zuric i Berlín, de les quals fa una enginyosa comparació que destaca el contrast entre ambdues ciutats (p.69); Budapest, "la ciutat del Danubi per excel·lència" (p.96); l'Empordà, que l'autor es veu incapaç d'adjectivar després de Josep Pla (p.99); Brussel·les, "lloc sagrat de tots els funcionaris del món" (p.100); Londres, on "les coses són com són perquè han de ser així. Perquè van ser així algun dia. I perquè d'aquí cinquanta anys ho continuaran sent." (p.103); Lausanne, ciutat que "és al Léman el que Grindelwald a l'Eiger" (p.124); Madrid, ciutat "que genera en els individus que la visiten un procés de lli·liputització i empetitiment degeneratiu i fatal" (p.157), París, ciutat de què afirma: "passejar una tarda de començament de tardor per París és una de les coses més civilitzades que hom pot fer en aquesta vida" (p.190). L'estil de Torra és bigarrat, prolix, de vegades excessiu, però alhora molt fresc, desimbolt, agosarat. El llibre és ple de referències oportunes molt divertides,

literàries, televisives o, de vegades, d'origen cinematogràfic, com l'epígraf extret d'El tercer home, dit per Orson Welles; una citació de la pel·lícula *Un, dos, tres* de Billy Wilder (p.71), protagonitzada per James Cagney; l'esment del cèlebre final de *Citizen Kane*, etc.

Arribats en aquest punt, avui Quim Torra deu enyorar les "ganivetades suïsses" quan topa amb les despietades "ganivetades espanyoles" que ha rebut recentment, des que ha esdevingut president de la Generalitat de Catalunya. No podem oblidar que la lectura és un procés comunicatiu que té caràcter bilateral. Ja ens va advertir Barthes que negligísim la figura de l'autor. Un text sense cap lector no existeix. A més, els que ens agrada llegir som molt conscients d'allò que alguns teòrics han anomenat els pactes de lectura. Aquests dies hem vist que aquest pacte no és acceptat per alguns lectors molt recents de Torra, especialment lectors d'alguns fragments d'articles seus. El que han fet equival a llegir fragments del Quixot literalment, com una novel·la de cavalleries (de fet, Cervantes juga amb aquest equívoc) o com unes memòries d'una persona real i assenyada. Naturalment, una lectura així és incorrecta i no permet apreciar la força paròdica essencial de l'obra de Cervantes.

Finalment, mentre esperem que arribin —perquè segur que arribaran— les memòries centrades en el període de la seva presidència, que, sens dubte, aniran carregades d'història i d'anècdotes sucoses; sembla que aviat es publicarà *El quadern suís*, un assaig inèdit de Quim Torra sobre la Confederació Helvètica que ell tan bé coneix. Segur que serà una grata sorpresa com, de fet, ho és *Ganivetades suïsses*, i, deixant de banda les amargors de les vicissituds al món de l'empresa, posarà de manifest el seu amor integral cap al país dels Alps. En arribar a *Wanderberg*, el narrador assumia el vertigen de la decisió i alhora recordava la trista situació del país: Primer dia a *Wanderberg*. La família va quedar enrere, els amics van quedar enrere, Barcelona va quedar enrere. Excepte el país, que no va quedar enrere perquè ja ho està, d'enrere.(p.59) Esperem que, en aquests llibres futurs, Torra ja no haurà d'incloure frases com aquesta perquè el país haurà pogut avançar decisivament cap a la seva llibertat.